Marea Știință poartă o taină adâncă

On Ianuarie 04, 2023

„Știința a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaște nici o dispariție ci numai transformări."

Un prieten tocmai îmi spunea:

"Găsești pe toate drumurile intelectuali, oameni în sutană, elite și nenumărate speranțe. Unul mai răsărit ca celălalt. Dar cum vin, așa pleacă. Toți. Nimeni nu știe de ei, nimeni nu-și amintește de ei, niciunul nu schimbă nimic peste timp, niciunul nu învinge rezistența tuturor formelor materiei (inclusiv moartea)."

Cu toate astea, un singur om (fiul unui dulgher) a rămas de neuitat de atâtea secole, și încă mai trăiește și va trăi tot timpul în sufletul oamenilor drepți. Cel ce a zis: *"Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne."*

Trecerea la viața veșnică se realizează nu atât printr-o continuă asceză și dăruire de sine, ci printr-o declarație de renunțare la ceea ce este trecător sau fictiv. Da, este o metaforă la mijloc, iar această metaforă nu consacră neapărat o analogie între două fenomene, unul cunoscut și altul necunoscut, ci are unele asemănări mai puțin vizibile cu un om obișnuit, fapt ce instituie tocmai această analogie.

Leadership: Actuala viziune care determină imaginea pentru noua ta viață vine ca o continuare a celor anterioare, având ca temă cercetarea sinelui prin prisma unei aspirații seculare ce leagă trecutul de viitor?

Tot ascunse sunt și sugestiile de mare rafinament, inspirate de proiecțiile unei conștiințe bine determinate care facilitează consolidarea dialogului dintre "ceea ce trece" și "ceea ce rămâne", astfel încât să pară plauzibilă trecerea de la "ce vreau să fac" la "ce sunt dator să fac".

Acestea sunt și adevăratele considerente care trebuie luate în calcul pentru a atinge un alt nivel de leadership care explorează în sens pozitiv sentimentul unității spiritualității: *Keraos Aenigami Epocsed*, căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

O singură aspirație seculară a avut Mântuitorul, raportată la o viziune care are și azi puterea de a schimba traiectoria lumii. Şi nu este vorba de dorința de a obține privilegii, aspirația de a primi recunoașteri și altele. Mai degrabă, obiectivul lui a fost acela de a se impune ca mijloc de a învinge moartea. Sublim, nu-i așa? Şi cum învingi moartea? Prin cele trei mari direcții ale științei: *creație, descoperire și inventică*. Căci numai prin intermediul științei se pot explica miracolele Mântuitorului, și de fapt, acele miracole fac trimitere spre sute de ani de încercări menite să schimbe cursul firesc al lucrurilor și să accelereze evoluția lumii.

Marea Știință poartă o taină adâncă, și nu oricine o poate dezlega. Reușesc să se facă remarcați și să-și mențină statutul de "Mântuitor", doar cei cu adevărat merituoși, care au știut să vadă foarte bine ceea ce este foarte greu de văzut. Tot secretul este să știi să vezi ceea ce nu se află la vedere. De altfel, aceasta este cerința de bază în câștigarea credinței. Deci, credința înseamnă în primul rând știință, facultatea de a vedea ceea ce este

unește invizibilul de vizibil.

Leadership: Poți să-ți creezi o viziune centrată pe dualitatea "trece-rămâne" transpusă într-o imagine care nu se anulează de la sine, ci continuă să reprezinte trăirea vieții din perspectiva unei dependențe de natură imaterială?

Şi ce la ce se referă Marea Ştiință? La instinctul generic care a făcut cu putință facerea originală. Este agentul generator de viziuni, idei, perspective, interpretări ale unui intelect care a trăit la o putere superioară nevoia conexiunii cu o forță universală, constantă.

Mai rămâne de experimentat o viziune centrată pe unitate valorică și pluralism real, incluzând mai multe tipuri de existență, pentru a împărtăși fundamentele unui raționament de genul celui proclamat de scriitorul Arthur Ford: *"Tot ceea ce m-a învățat știința și mă mai învață încă, îmi întărește credința într-o continuitate dincolo de moarte a existenței noastre spirituale."*

Îmi amintesc de finalul filmului, Quo Vadis (2001) când rabinul traversează timpul din vremea când încă romanii erau păgâni, și ajunge în prezent pe aceleași cărări nemarcate, mai puțin cunoscute, rămase intacte de sute de ani.

Scena la care fac referire începe din trecutul Romei, de pe vremea lui Nero. La un moment dat rabinul se oprește în mijlocul cărării, îngenunchează și își întreabă tovarășul de drum, uitându-se cu ochi înlăcrimați în zarea îndepărtată: *"Vezi lumina aceea mergând în fața noastră? Ea îmi transmite un mesaj. O să mă reîntorc la Roma pentru a fi crucificat din nou..."*

Apoi, imaginea se mută în zilele noastre, unde, printre mii de clădiri și locuințe noi, abia se zărește Colosseumul.

Cred că la începutul fiecărei generații se va întoarce Mântuitorul, dar sub alt chip, având ca unică menire crearea unei legături spirituale între oameni, sub îndrumarea științei care cercetează și cea a respectului care acceptă și creează. El va fi un apărător al științei, și în același timp un mesager al credinței.

Şi chiar aceasta este taina marii științe: să dai consistență trăirii tale peste nemărginirea timpului, pornind de la considerentul că tot ceea ce te înconjoară este o plămădire a materiei din care ești făcut tu însuți. Căci după cum bine spunea Arthur Ford: *„Ştiința a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaște nici o dispariție, ci numai transformări."*

Dacă vrei să te situezi în planul superior al leadershipului din zona spiritualității, trebuie să găsești firului conducător care leagă trecutul de viitor, sau mai bine zis, încearcă să discerni firul conducător care există pe urmele fiecărei întâlniri cu tine însuți din alt timp.

Taina Marii Științe vizează trecerea de la un stadiu al evoluției, la altul, fără ca omul să-și piardă calitatea de a fi indivizibil și unic. Ea se construiește pe opera artistului, creatorul fiind luat ca un întreg autonom, într-o strânsă legătură cu locul unde își poate împlini menirea, unde își poate desăvârși creația și unde se va putea reîntoarce din nou, peste ani și ani, peste toată frământarea veacurilor...

Simbolurile acestei traversări a timpului sunt în strânsă legătură cu dimensiunea

spiritualității numai când este vorba de partea imaterială din noi, luând în considerare căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-stiinta-poarta-o-taina-adanca.html